

«Десять...» — почав я рахувати у своїй голові.

«Дев'ять...» — Підглянув я краєм ока на двох охоронців поряд зі мною.

«Вісім...» — лише стукіт моїх підборів лунав по кілометровому коридорі.

«П'ять...» — залишилася половина часу до «Х».

«Чотири...» — прокручував я в голові можливі сценарії.

«Три...» — і нас теж троє.

«Два...» — мій погляд зупинився на сходах вгору.

«Один...» — праворуч чи ліворуч?

«Пора!»

— Пані? — стурбовано запитав один з охоронців, коли я раптово зупинилася. Інший одразу ж відреагував озируючись навколо в пошуках «проблеми». Тільки цією «проблемою» виступав я.

— Я вам не пані, дурні.

— Термінові новини! Сьогодні між восьмою та дев'ятою вечора були викрадені коштовні каміння для аукціону в оперному театрі в центрі Львову. Підозрюється досі не пійманий «Фантом».

— Стільки шуму за тридцять хвилин, — прокоментував я новини, які крутились майже на кожному каналі.

Клац

Вимкнувши телефон я викинув його у смітник. Мені залишалося доробити декілька штрихів і все, місію буде завершено. Від цього я прискорив свій темп через що взуття більше на два розміри час від часу чіпляючись за бруківку іноді привертало незрозумілі погляди. І коли вони дивилися, то помічали лише бідного студента з дипломатом, який погіршував й так мій плачевний вигляд. Тільки саме у цьому дипломаті було те, що шукає уся поліція Львову.

«Гаразд, зроблю це тут» — підбадьорив я сам себе повернувши в один із провулків, яким майже не користуються, та вийшовши з нього інакшою людиною. Зріст збільшився на двадцять сантиметрів. Довге руде волосся зменшилось на коротке чорне, а карі очі перетворилися на зелені.

— Аахх, — зажало все моє тіло з середини, — зможу повторити ще одне-два перевтілення, — лише голос я залишив тієї жінки, м'яко-високий, адже саме зміна голосу забирала найбільше сил, — поки побуду так.

Я вже майже вийшов з провулка, але перед цим заглянув в підготовлену поштову скриньку, звідки забрав новий телефон та навушники.

«Так, пора подивитися, що вони там»

— Переходимо до наступних новин...

«Неочікувано... Гадав все буде забито викраденими каміннями, але вони знову вставили її. Знали б вони правду...»

— ... зникла близько трьох місяців назад. Якщо вам відомо будь-що про Владиславу Нейю, просимо повідомити поліцію.

Стільки шуму лише через те, хто її батько. Про будь-кого інакшого ЗМІ вже за два тижні забули би. Тож й про мене забудуть...

Це моє останнє завдання і я нарешті зможу дізнатися, звідки мої батьки. Останні три роки я тільки й займався тим, щоб назбирати гроші та інформацію щодо себе. Тільки, я ніби ніколи й ніде не існував. Хоча це не дивно. Я навіть не знаю, хто я, та як насправді виглядаю? Увесь свій час я жив чужими життями та обличчями, що навіть збився з підрахунків. І озираючись назад я неодмінно повторив би все те саме.

«Гаразд, потрібно повідомити про завдання»

Дійшов до вінницького лісопарку я дістав старий кнопчний телефон з одним єдиним контактом «Ідум», — «завдання виконане» — набрав я повідомлення, але не відправив через раптову навколишню тишу.

«Занадто тихо, невже... Ні, Влад, поліція не могла так швидко вийти на слід та й знаків їх ніде нема»

Я різко озирнувся навколо, але я єдиний серед усього лісопарку і від цього роздався ритмічний стук серця котрий доволі мені знайомий.

— Діло дрянь.

Я не один раз потрапляв у схожу ситуацію де, як я їх назвав: «Мисливці» вічно намагаються упіймати мене. І їм не важливо буду я живим чи мертвим. А все, що мені відомо про них – вони прикидаються поліцією і ніколи не з'являються на людях. Тільки як їм постійно вдається знайти мене? Цього я не розумію й досі, адже вони знаходять мене в нових личинах та містах.

Провокувати долю в мене немає бажання і міцніше узяв дипломат я що силі побіг через ліс в сторону Бережани, де зупинився на час перебування в Львові.

Моє серце тим часом вже не так віддавало ритмом, як сильним стуком, а гвалт собак лише прискорював це.

«Дідько! Чому саме зараз?! Дали б змогу, хоча б отримати винагороду!» — закричав я про себе одночасно міняє своє тіло для швидкості, що дало мені змогу закинути дипломат в одне з моїх сховищ.

— Кха! — вихаркнув я ком крові, що свідчило близьку межу моєї сили. Але зараз мені не до цього.

Я продовжував бігти далі поки до моїх очей не дійшло світло від фар.

— Траса? Невже я помилився напрямом?

Гав, гав, гав!

— Ааай, пофіг! Гірше вже точно не буде.

Мій запланований напрям на Бережани провалився і я вибіг на трасу «Е40», що підказував знак при дорозі. Залишалося перебігти на інший бік, що я і зробив.

— Кха! — різкий біль схопила мій живіт, що лишила будь-яких сил бігти, але не відібрала усі, щоб не був здатний хоча б йти.

Піііііі!!

«А? Вантажівка? Як в ісекай...»

— Зникла дівчина... — дійшло до мене з відкритого вікна вантажівки від чого в голові сплив її образ, який був більш чим знайомий мені...

— Лікарю! Лікарю! Вона пришла до тями!

А? Де я? В голові наче туман, а тіло занадто тяжке, щоб порухатися.

— Усі відійдіть, будь ласка, потрібно перевірити її стан.

Я відчула прохолодний вітер, а за ним силует лікаря, який був достатньо близько, щоб відчувати його подих.

На голос цьому чоловіку було років сорок, ні, сорок п'ять, але чому я впевнена в цьому?

— Владислава, повільно відкрийте очі на рахунок три, домовились?

Навіщо все ускладнювати? Я можу відкрити й зараз.

— Раз...

— Я в поряд-ку... - ледь видалось з мого горла, ніби щось застрягло всередині. Тільки воно зникло также швидко, як і з'явилось дав мені змогу оглянути себе та все навколо.

Лікар стояв біля мене уважно розглядаючи, що складало враження ніби я експонат в музеї до якого не можна доторкатися. Від лікаря ще приємно пахло гвоздикою, як і у всій цій кімнаті, мабуть, це й був той дивний запах. Але цікавіше наступне, всі мої руки були в синяках та дрібних подряпин. Вони не боліли, не заважали, а просто були. Скоріш за все через них все моє тіло наче вата.

— Несумнівно, — перервав мої роздуми лікар після чого відійшов та протягнув руку кулаком вперед показуючи два пальці, — скільки пальців на руці?

— На руці п'ять, — відповіла я одразу же з недовольним обличчям та вирішила не зупинятися на цьому, — а показуєте ви мені два. Краще замість загадок розкажіть, що зі мною трапилось? — це єдине, що мене зараз хвилювало, адже в голові повний провал, і... Стривай, за лікарем стоїть якась жінка, — І хто це за жінка? — показала я пальцем в її сторону.

І дивне відчуття... Чим більше я говорила, то тим легше мені становилось.

— Влада, невже ти не впізнаєш мене? — розгублено та втомлено запитала вона в мене боясь підійти.

Я дійсно її знаю? Червоне волосся, ніби десь було таке... Хоча ні, обличчя мені зовсім незнайоме, хоча це можливо через її вигляд. Вся її туш розтікалася по обличчю, волоси телепались у різні боки, а під очима були синяки. Ця жінка явно не спала одну ніч якщо не більше і будь-які спроби згадати щось про неї закінчувались провалом та легким болем в голові.

— Ліза, я тут! — різко вбіг в палату чоловік років під сорок. Його костюм був увесь пом'ятий, а голубі очі, сяяли коли він дивився на мене.

Невже я і його знаю? І щось ніби мені знайоме в ньому...

Донечка, як ти? — він швидко підійшов до мене узяв мою руку у свою теплу долоню. Я могла різко відсунути руку, але через «донечку» все моє тіло ніби паралізувало.

Тато? А ця жінка виходить моя мати?

— Артур, вона, — Ліза, яка можливо моя мати намагались спокійно щось сказати, але сльози різко нахлинули на неї, — вона... вона...

— Амнезія, — втрутився лікар, — але точніше покаже РМТ.

Я вже й забула про нього, а він увесь цей час уважно дивився за моєю реакцією. Він навіть здався мені досить напруженим, але це не заважало йому щось увесь час записувати в блокнот. І амнезія? Це коли все забуваєш? Але я хіба не все забула? Також ще цей чоловік... Невже це мій тато?

— Тато? — запитала я для перевірки й несподівано з моїх очей пішли сльози, хоча мені зовсім цього не хотілося.

— Тихо, тихо, все буде добре, — Артур обережно обійняв мене легко стукаючи по спині. Його руки трішки тремтіли.

— Лікарю, — повернувся тато до нього, — це надовго?

Лікар підглянув у свій блокнот, на мене, знов у блокнот і на мене, — Хм... Скажіть, — він уважно подивився на мене, — Владислава, що ви пам'ятаєте останнє?

— Пам'ятаю? — лікар лише кивнув. Напевно, він гадає, що я щось пам'ятаю, спробуєм, хоча буде важко...

Я напружила весь свій мозок намагаючись згадати будь-що, — я бігла, — почала я розказувати та паралельно запитую це саме в себе. Бігла? Але від кого чи куди?» — там ще був темний ліс, дорога, і... Машини, багато машин.

— Е40? — долучилась до розмови Ліза.

Е40? Це назва траси... І, чому я це знаю?! Щось підказує мені не розповідати все, тож поки прислухаюсь до цього.

— Мабуть, я не пам'ятаю, тільки знаю, що мені треба було перебраться на іншу сторону. Можна я встану?

Мені жахливо набридло лежати в ліжку і взагалі усе це. Тільки лікар навіть не дав мені ані трохи піднятися, — Не рухайся, — сказав він призупинив долонею мою голову від підіймання і не знаю чому, але я хотіла його вдарити. Чому він взагалі зупинив мене!

— Лікарю, — скрізь зуби промовив Артур, — він був ще розлючене за мене. Тільки це дивно чи ні? На вигляд він цілком урівноважена людина, але саме зараз... Мабуть, це через мене?

— Перепрошую, — лікар різко забрав свою долоню та відійшов на два кроки, — кхм... Для точнішого діагнозу їй потрібно пройти РМТ.

— Я згодна, — відразу ж відповіла я.

— Лікарю, ну що там? — схопив його за плечі Артур коли мене лише привезли назад в палату.

Все пройшло доволі швидко і хоч я могла йти сама, але лікарі та і всі решта наполягали, щоб мене завезли та привезли назад в колясці. Все ж я здалася, адже переконати їх було неможливо.

О, а куди вже пропала Ліза? Вона напевно моя мати? Ні, щось не було на це схоже...

— Внутрішні травми відсутні, — почав лікар, — тільки, — він зробив паузу і тато припинив

дихати поки врешті він не продовжив, — в неї ретроградна амнезія.

Ретроградна? Це як?

— Лікарю, вона зможе згадати згодом хоч щось? — від новини Артур стиснув кулак, але помітив мій погляд відразу розслабив його.

— Важко сказати через, — лікар дістав з кишені планшет на якій були дані по РМТ, — Тут, — він показав на ліву та праву частину мозку з невеликою точкою, — самі ці частини були уражені та...

— Я можу нічого і не згадати? — завершила я його слова, але він опустив очі, напевно, хотів підібрати інакші слова.

— Вірно, — він подивився на мене, явно стурбовано, — але знайомі речі, запахи, місця, допоможуть все згадати. Взагалі вам дуже пощастило вийти майже неушкодженою, що може полегшити все згадати. Якщо у вас немає більше запитань, то я мушу відійти.

— Влада? — Артур подивився на мене наче запитав «А ти хочеш щось запитати?», і дещо я дійсно хотіла взнати.

— Коли мене випишуть? — єдине, що мене зараз турбувало.

— Це... — лише по вигляду лікаря можна з легкістю дізнатися його думку.

— Скоро, — втрутився тато, — я пізніше домовлюсь з лікарем, так? — він повернувся до лікаря і по його властному голосу стало зрозуміло, що він зробить усе, щоб мене виписали сьогодні ж. Не бажаючи накаляти ситуацію ще більше, лікар погодився з ним, але, мабуть, залишився при своїй думці, — тоді через двадцять хвилин домовимося із цим.

Лікар відразу пішов, а вслід за ним повернулася Ліза з новим невідомим чоловіком. Щось я і справді відчуваю себе як експонат в музеї.

— Ліза, це хто? — спокійним, но одночасно суворим голосом запитав Артур, явно незадоволений його присутністю. Сам же, цей невідомий був з поліції, що підтверджував його значок на грудях та відповідь Лізи, — Детектив, — устало відповіла вона.

— Перепрошую, але моя донька ще не в тому стані, щоб її допитували, — власний голос Артура змінився на нейтральний в сторону детектива і тільки на «донька» він приділів особливу увагу підкреслюючи це коротким поглядом на мене.

— Знаю, але можливо я допоможу їй щось згадати та й вирішувати щодо цього лише їй, — детектив подивився на мене м'яко посміхаючись. Його голос був спокійним, але за цим спокоєм ховався жакликий хижак. Навіть по його обличчю було видно, як він не збирався відступати та зробить усе заради своєї цілі. Тож, детектив уважно розглядав мене, як здобич, яка потрапила в пастку і їй нікуди бігти, але ця «здобич» робила те саме у відповідь. Однак в мене це було наче я хотіла запам'ятати його, не зовнішність, а скоріше параметри тіла та поведи? На жаль сіре пальто заважало цьому і... Що це він крутить в руці? Золота монетка? Для відведення уваги чи навпаки? Варто мені було помітити це, як він відразу заховав її в грудну кишеню. Дивно, він це зробив досить швидко, напевно не очікував, що я помічу це.

— Звідки вам відомо, що вона втратила пам'ять? — з підозрою запитав Артур перервав мої роздуми, явно про щось турбуючись. І це справді дивно, я сама декілька хвилин назад дізналась про втрачу пам'яті, а тут детективу все відомо. Невже кожен охочий може дізнатися про мій стан здоров'я.

— А, це... — він узявся рукою за потилицю, — я помітив, як везли Владиславу з РМТ кабінету, то нескладно прикинути, що відбулося, інакше ви одразу повідомили б поліцію.

— Гаразд, нехай спробує, — перервала я детектива, — Можливо, він і справді допоможе і гірше мені від цього аніж не стане.

Артуру ця ідея не подобалася і він навіть не приховував цього, але зрештою погодився, — гаразд, — видихнув він, — тільки якщо їй стане гірше, ви негайно підете геть.

— Домовились, — погодився детектив зняв з себе пальто. Мій погляд відразу же зачепився за його статуру, щоб забити свої пробіли. Це наче, я копіюю його образ у своїй пам'яті, і побачив

мій пильний погляд, детектив посміхнувся.

— Сподобався? — розбавив він атмосферу підійшовши до мене.

— А, ні, вибачте, — перестала його оглядати змінив погляд у вікно за яким був розпал дня з променями на небі, — просто незвично бачити детектива у звичайній футболці та пальто, я гадала у вас має бути форма, — я зупинилася. Зробив паузу та задумане обличчя, — як в поліцейських.

— А ви зустрічали інакших детективів? — знову посміхнувшись він узяв табурет та поставив його напроти мене.

— На жаль чи до щастя - ні.

— Цікаво, — детектив зробив паузу та теж подивився на вікно перш ніж продовжити, — у мене до вас майже аналогічне запитання, не пам'ятаєте, чому ви були у чоловічому вбранні?

Що?! Чоловічому?!

— Чоловічому? — перепитала я вже в голос.

— Так, тримайте фото... — детектив дістав з кишені декілька фото і хотів простягнути їх мені, однак Артур різко висмикнув їх з його рук.

— Кхм, — тато роздивився фото, а після повернув лише три з усіх, — цього буде достатньо.

Детектив лиш кивнув та протягнув мені решта три фото.

На першому був ліс який нічого мені не говорив, а на наступному фото була траса.

— Ця траса... — в голові сплило, наче я намагалася перебігти через неї, — Пам'ятаю, що повинна була перебігти її.

— Для чого? Або, можливо, від чого? — детектив нахилився ближче до мене ніби я збиралася розповісти таємницю світу. Тільки я хотіла також зрозуміти це.

Якщо, я бігла від когось, тоді чому було не зупинити будь-яку машину? Невже перебігти на іншу сторону вартувало того?

— Не знаю, — відповіла я с опущеною головою намагаючись скласти хоча б що-небудь до купи, але ні один з відомих мені зараз пазлів не підходив до інших.

— Це так ви намагаєтесь допомогти? — положив Артур руку на праве плече детектива, — більше схоже на допит і як помітили, Влада, сама нічого не розуміє, тож дозвольте їй відпочити, інакше відпочивати будете ви.

— Гаразд, — спокійно сказав детектив не звертая уваги на Артура. Він спокійно струсив його руку після чого встав, — візьміть, будь ласка, — протягнув він мені візитку, — це вам, — «Андрій Шах», — можете дзвонити в будь-який час. Найшвидшого вам одужання.

Забрав своє пальто, Андрій, спокійно вийшов з палати, де відразу за цим до мене підійшла Ліза.

— Ти як себе відчуваєш? Ніде не болить, — вона хотіла вже доторкнутися до мого лоба, але я була швидше за її руки, й помітив це, рука Лізи різко зупинилася та трішки затремтіла. До цього мені здавалося, що вона моя мати, але цього ніяк не може бути. Тоді питання, де моя справжня мати? І чому ця жінка вештається з моїм татом?

Брррр... Т-та-то, якось ніяково про це думати та потрібно вже щось відповісти.

— Все добре, а ви... — я намагалася підібрати слухне слово, але всі були зараз недоречні. І якщо я хочу знати хто моя мати, тоді є один спосіб дізнатися це, що я і зроблю, — мама?

Варто мені було її так назвати, як Ліза різко обійняла мене та заплакала, де він неї донісся солодкуватий запах персика, який давав відчуття спокою. Тільки лікарняний одяг повністю псував увесь спокій.

— А є інакший одяг? — оглянула я себе з ніг довго-довго незадоволеною гримасою.

— Не дивлячись на втрачу пам'яті, звички нікуди не ділись, — посміхнувся Артур, який дивився за всім зі сторони. Точніше на мить втратив контроль, коли я назвала Лізу «мати» і зараз удає вигляд ніби нічого не відбулося, — тобі ніколи не подобались лікарні та усе, що з ними пов'язане.

— Артур, Владу потрібно сьогодні ж забрати додому, — впевненим та трішки суворим тоном сказала Ліза. Подібне ніхто з нас не очікував, якщо лише не подивитися зі сторони, що вона намагається сподобатися мені. Тоді гаразд, підіграю їй, а ким вона приходить батькові розберуся потім.

— Так, тато, я дуже хочу додому! — зробила я жалібний погляд, що зрештою вистачило, щоб Артур здався.

— Гаразд, піду домовлюсь із лікарем.

Нарешті ми йдемо до виходу. Пройшло від сили хвилин сорок і лише через те, що татові помічники відправились мені за одягом. Я досі не розумію, що за помічники та ким працює мій тато, але зараз це неважливо.

— Чули, хтось ніби прикинувся медичним персоналом і щось хотів вкрасти, — шепотілися деякі лікарі та медсестри, а потім перемикалися на мене, — о! Це дійсно вона.

Дідько! Знову те саме! Вже у третій раз мене помічали та не давали дізнатися, чим все закінчилось. Мабуть, ці короткі джинси з кедами привертають забагато уваги. І ні, я відмовляюся вірити, що причина цього я.

Щоб менше привертати зайвої уваги я накинула капюшон, але навіть це не допомогло мені. Особливо, коли ми вийшли, де нас відразу накрили спалах камер, а далі безліч запитань, як: «Що з вами трапилось?», «Де ви були ці два місяці?», «Ви втекли від викрадача чи нічого подібного не було?». До щастя, охорона затримала їх і ми з легкістю дійшли до машини та вже йдемо через самісенський центр Львову. Ну майже, адже центр зараз перекритий поліцейськими через вчорашню крадіжку як пояснив мені Артур.

— Тоді що? — запитав Артур. Ліза ж сиділа позаду дивлячись у свій телефон.

— Та ні, нічого, — вирішала я все-таки не запитувати про деякі запитання поки тут Ліза. А від розпитувань Фантома в мене аж розболілася голова. В підсумку решту дороги ми проїхали мовчки. Поки не доїхали до одного величезного будинку, де наше мовчання перервав Артур.

— Ти нарешті дома, Влада, — зупинився тато біля воріт двоповерховий приватного будиночка і одночасно з цим закінчився дощ.

Я відразу же вийшла з машини вдихнув повні груди свіжого осіннього повітря, де сонце з легким вітром приємно зігрівало слабким теплом. Тільки всю ідилію перервало бурчання мого живота від якого я відчула різкий наплив голоду.

— Кхм, — Артур перервав це ніякове мовчання, — можеш поки привести себе в порядок, а я щось приготую. Ліза, — він прошепотів їй щось на вухо, а після продовжив, — покажи, Владі дім.

Я хотіла вже заперечити, але в Артура був тяжкий погляд, тож вирішала відкласти це на потім. І знову в повній тиші ми дійшли на других поверх.

— Твоя кімната, — показала Ліза на білі двері обклеєні різними наліпками та надписами, — ми нічого не міняли з того часу, як ти... Ну, розумієш...

Я пропустила її слова і зайшла в кімнату, яку слід було назвати щонайменше холом через її розмір. Невже я дійсно жила тут?

— Як будеш готова спускайся вниз.

— Гаразд, — відповіла я десь за п'ять секунд, але Лізи вже слід простив, — тоді я поки оглянуся, — сказала я сама собі.

З усіх різноманітних речей в кімнаті, я відразу помітила цілу стіну для фото. І частина з них мені були знайомі!

На деяких це ліс, через точнісінько такий самий я бігла. На іншому була закинута будівля з чоловіком в середині. Саме це фото привертало найбільшу мою увагу, але хто це чи що за будинок я не знаю. І схоже, що фото знімали ховаючись на доволі великій відстані.

Бурщтмгн

— Зачекай, дай ще декілька хвилин, — і ніби живіт почув мене та припинив гукати на допомогу.

Далі я відкрила шафу, але як виявились це були двері в гардеробну з купою одягу, взуттям, шухлядами та величезним дзеркалом у лівій частині гардероба на всю стіну.

— Це я... — чогось захотілось мені це сказати і від чого мені стало, сумно? Ніби, я, насправді не я, але ця думка зникла так само швидко, як і з'явилася.

— Гаразд, потрібно йти, заодно розпитаю усе, — підбадьорила . себе та пішла вниз.

— Щось ти не поспішала, — посміхнувся Артур, який підіймався якраз до мене, — ходімо, — протягнув він мені руку.

— Угу, — посміхнулась я у відповідь та взяла його за руку, де ми спустилися та зайшли у вітальню, яка наполовину опинилася кухнею розділеним акваріумом замість стіни. Я відразу відпустила руку Артура та підбігла до акваріума, як дитина, якій дали нову іграшку і вона хоче повністю її вивчити. На жаль, рибок в ньому не опинилося, лише водорості та декорації, але навіть так, здавалося, що акваріум заповнений життям.

Слідом до мене дійшов запах підсмаженого м'яса із листям. Слини так і збирались всередині поки живіт знов не нагадав про наш договір.

— Так смачно пахне! — похвалив їжу, я відразу кинулась на неї, що навіть не помітила як доїдала третій сендвіч. Окрім сендвічів мене чекала чашка з листовим чаєм і його запах я відразу впізнала, але як завжди не пам'ятала звідки я його знаю. І взяв останній сендвіч я згадала, що не одна тут.

— Ой, а ти не хочеш? — протягнула я сендвіч Артуру на що він посміхнувся.

— Ні, я пізніше поїм, і гадаю у тебе багато запитань. Та не буду приховувати, в мене теж є деякі до тебе, хоча невпевнений чи зможеш ти відповісти на них.

Дійсно, у мене й справді багато запитань і ще нема Лізи, що лише краще. До речі, а куди вона взагалі зникла?

— Ліза відійшла по терміновій справі, але вечері прийде відвідати нас, — ніби прочитав мої думки, відповів Артур та дочекав поки я не з'їв останній четвертий сендвіч, мовчав перш ніж розпочати.

— І так...

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2870646>